

Friervisen

samt

Jeg gaar i tusend Tanker.

Friervisen.

(Egen Melodi.)

Friere have alle Piger,
Allermindst have ikke jeg.
De er saa fuld af Smil og Smiger,
Saa jeg af dem er kjed og lei.
:/: Kom, Piger, kom, o kom og tag
Nogle af disse Friere-Vrag :/:

Jevnlige paa Døren banker hver Aften
En Skoleholder og en Sergeant.
Dertil en gammel Lystøber,
En Kjøbmands søn og en Musifikant.
:/: Af dem jeg mangen Løier har,
Thi jeg blot holder dem for Nar :/:

Nede i Borten stander hver Aften
Mandsfolk i store Hobetal.
Længselsfuldt vanker deres Tanker,
At jeg nedtil dem komme skal.
:/: Engang imellem gaar jeg derned,
Straks taler de om Kjærlighed :/:

Gaar jeg paa Gaden, glør og glaner
Mandsfolk i store Hobetal
Alle for mig sig bukler og skraber.
Jeg kneiser bare stoltelig.
:/: Hvis de mig ei til Røne faar,
Tror jeg de rent fra Forstanden gaar :/:

Nede i Byen bor der en Slagter,
Han har en Søn, som har mig kjær.
Paa Herregaarden bor en Forpagter,
Han sukker hver Gang han mig ser
:/: Dg jeg ved mange, mange fler,
Som sukker hver Gang de mig ser :/:

V box 15:421

Jeg havde visselig faat en Keiser,
Hvis jeg blot dertil bare var født.
Det var no mere end en Schweizer,
Som her forleden bød sig til,
∴ Thi jeg er smul og rig og fin
Og har et lidet Pengeskrin ∴

Jeg gaar i tusend Tanker.

Melodi: Det var engang en Jeger.

Jeg gaar i tusend Tanker,
Jeg elsker den, jeg ei kan faa.
Naar hun i Glæden vanter,
Jeg ensom sørge maa,
Alene for Den, jeg ei fik,
Som jeg har havt saa kjær.
De Mennecker saa falske, dertil Marsagen er.

O ve, for haard en Skjæbne!
Mit Hjærte er af Sorgen klemt!
Den Ven, jeg mig udvalgte,
Hun har mig nu forglemt.
Jeg finder ingen anden Ven,
Som dæmpe kan min Kval,
Jeg sørger og studerer,
Saa jeg er næsten gal.

Jeg faar vel mange Andre,
Men det kan ikke nytte mig.
Hvor jeg i Verden vandrer,
Min Tanke er hos dig.
Om Natten, naar jeg hviler mig,
Du for mig svæver om,
O ve, for en Ulykke, at jeg til Verden kom.

Harde jeg aldrig stued dit Ansigt og dine Dine klar,
Harde jeg aldrig kommet
I Verden, hvor du var,
Da havde jeg været lykkelig
Og fri for Sorg og Had,
Den Dag kan aldrig komme,
At jeg kan blive glad.

Den Tid jeg dig begjærte,
Du svor mig til saa kjærligen,
At du mig tro skulde være,
Og min udvalgte Ven,
Men nu har du forandret saa
Dit Hjærte og dit Sind.
O ve, for haard en Skjæbne
Jeg fik med Vennen min!

Du var dog just den Gæste,
Som jeg i Verden elsket har,
Nu har du dig besluttet,
At have mig til Nar.
Jeg synes, det ser farligt ud,
Du svor saa dyr en Ed,
Derover jeg mig græmmer
Bed din Omstændighed.

Se Blomsterne i Engen,
Hvor frydefuld de monne staa,
Men det ei længe varer,
Før de igjen forgaa,
Saa gaar det og blandt Vennerne,
De snart forandre sig,
Det haver mig og hændet,
Min Ven foragter mig.

Det gaar mig dybt til Hjærte
Og volder mig Bedrøvelse,
Den, som før var min Kjærest',
Er nu min Fiende,
Det volder falske Mennecker,
Og onde Forførere, som har den største Glæde
At øve sllig Fortræd.

Jeg kan slet ikke nægte,
Jeg tænker En, som skylbig er
Udi den Sorg og Smerte,
Som jeg i Hjærtet bær,
Men jeg det ikke sige kan,
Da jeg veed ingen Grund,
Jeg har det aldrigen fortjent
Ud af den lumpne Hund.

Hvem, som det har forvoldet,
Vil jeg ei mere spørge om,
De faar det selv forsvare,
Naar Gud vil holde Dom,
Da Alle skal for Retten frem,
Den Dag bli'er ei saa let,
Dog vil jeg Ingen dømme,
Dertil er jeg ei slet.

